

актами з прав людини і майже всіма конституціями країн світу як невід'ємне, що охороняється законом, і обов'язок держави забезпечувати процесуальні гарантії цього права.

Література

1. Конституція України//Відомості Верховної Ради України (ВВР) – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України. – № 4651-VI // Голос України. – 2012. – № 90-91.
3. Бекариа Чезаре. О преступлениях и наказаниях [Електронний ресурс]. – Режим доступа: Онлайн Библиотека: <http://www.koob.ru>
4. Кримінально-процесуальне право (конспект лекцій ЛНУ) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ukrkniga.org.ua/ukrkniga-text/672>

УДК 377.35:371.134:347.96 (043.2)

Панчишак Р.А.,
студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Собкова В.В., старший викладач

ПРОФЕСІЙНА ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ-ЮРИСТІВ

Кардинальні зміни, що спричиняють потребу у розвитку правосвідомості майбутніх юристів, диктують необхідність оновлення системи підготовки та визначають широку потребу у наданні правової освіти новому поколінню, удосконалення системи освіти у вищих навчальних закладах, які готують майбутніх фахівців – юристів.

Результати теоретичного дослідження визначають, що професія правознавця, юриста вимагає ґрунтовної та різноманітної підготовки, а одним з основних завдань цієї підготовки – це формування здатності до аналітичного оцінювання ситуації. Це оцінювання повинно здійснюватися при постійному розвитку критичного та неупередженого мислення, яке при навчанні майбутніх фахівців-юристів тісно пов'язане з формуванням моральних суджень, уявлень про суб'єкти їх професійної діяльності. У правовій свідомості майбутніх юристів закріплюються уявлення про

правові принципи регулювання суспільних відносин у конкретній соціальній системі. Через професійну правову свідомість виявляється ставлення різних соціальних груп до виробничих відносин, що завжди закріплюються і регулюються системою права. Правова свідомість постає як нормативна свідомість винятково юристів, тобто фахівців із середньою спеціальною і вищою юридичною освітою, які володіють професійно-правовими знаннями на практичному, теоретико-практичному або науково-теоретичному рівні; правовими переконаннями, ідеалами і уявленнями про бажане право; оцінним, нормативним, позитивно стійким ставленням до діючого права і правопорядку, пропущеного крізь призму суб'єктивних прав і обов'язків; правовими установками [1, с. 345].

Правова освіта – це перший крок до самоствердження особистості на формування особистісних якостей у процесі соціальної практики. Вона повинна забезпечити розуміння специфіки роботи, майстерності та мови, які необхідні для майбутніх фахівців-юристів. Розуміння та знання правових, етичних обов'язків, прав і основних свобод особистості, які визнані законодавством країни та міжнародним правом – також є необхідними в практиці майбутнього юриста [2, с. 163].

Освоєння правової теорії, раціональне осмислення ролі права у житті суспільства є важливим та необхідним елементом юридичної освіти та формування високого професіоналізму [3, с. 211].

С.С. Сливка зазначає і належні вимоги, що висуваються майбутньому фахівцю-юристу, які доповнюють його правову культуру і створюють кодекс його професійної поведінки, стрижнем якої є внутрішнє веління службового обов'язку [4, с. 24, 25]: психологічні вимоги – знання психіки, психічних явищ людини, уміння користуватися психодіагностикою та психокорекцією у ході роботи; моральні та етичні вимоги – визначають засвоєння гуманістичних принципів моралі та вміння керуватися ними на практиці; естетичні вимоги – вони виражаються у засобах спілкування, зовнішньому вигляді юриста, знання службового етикету та ін.); політичні вимоги – це в першу чергу – знання політичної стратегії, тактики держави та політичних партій і рухів, бути політично активним та освіченим.

Належний розвиток правосвідомості майбутніх фахівців-юристів в загальному вигляді можна визначити так: усвідомлення в необхідності вести професійну боротьбу з правопорушеннями та злочинністю і додержуватися належного правопорядку; вміння визначити та засудити

протиправну поведінку, не бути байдужим до порушень не лише на роботі, а й в життєвих ситуаціях; переконаність у необхідності дотримуватися справедливості у свободі та правах громадян країни; усвідомлення необхідності дотримання законності під час службових обов'язків та професійні знання законодавчої бази країни. Можна визначити такі особливі якості фахівця-юриста, як: широкий кругозір, розвинений інтелект, творче мислення, кмітливість та працездатність, аналітичний склад розуму, вміння прогнозувати та виділяти головне у справі, розвинена інтуїція та уявлення, здатність до досягнення угод на різних етапах роботи, вміння знайти компроміс у спілкуванні, почуття гумору та адекватна самооцінка, самоконтроль над емоціями та поведінкою, а також – високий рівень професійної правової свідомості, чесність, мужність, совісність, принциповість, дисциплінованість, обов'язковість та ретельність у роботі, здатність адекватно реагувати на різні події [5, с. 156].

Отже, у процесі освіти юристів суб'єкти набувають необхідних теоретичних знань у сфері права, отримують перший досвід їх практичного використання. А під час професійної юридичної діяльності формується вміння користуватися юридичним інструментарієм, розвивається юридичне мислення, правові знання переростають у відповідні переконання, формуються й удосконалюються професійні навички, звички, традиції, розвивається так звана правова інтуїція.

Література

1. Романов В.В. Юридическая психология / В.Романов. – М. : Юрист, 2000. – 345 с.
2. Сливка С.С. Правове виховання працівників органів внутрішніх справ в сучасних умовах/С.Сливка. – Львів, 1991. – 163 с.
3. Косаревська О.В. Формування проф.правової свідомості курсантів на початковому етапі підготовки у вузі МВС : Дис. ... канд.пед.н. : 13.00.04 . – О ., 2003. – 211 с.
4. Голосніченко І. Правосвідомість і правова культура у розбудові української держави / І.Голосніченко // Право України. – 2005. – № 4. – С. 24, 25.
5. Сливка С.С. Інформаційна культура юриста/С.Сливка. – Івано-Франківськ, 1996. – 156 с.

ПРОБЛЕМИ ЗАКОНОДАВЧОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ МОЛОДІ В УКРАЇНІ

Працевлаштування молоді – дуже актуальна проблема на сьогодні. З кожним роком на ринку праці вимоги до працівників зростають, молоді все важче влаштуватись на роботу. В умовах кризи пропозиції робочих місць значно скоротилися, а отже і шанси людини без стажу влаштуватись на роботу мізерні.

У сучасних умовах молодь, яка закінчила навчальні заклади все частіше відчуває себе зайвою на ринку праці. Брак вільних робочих місць, відсутність роботи за спеціальністю, низька територіальна мобільність як наслідок нерозвиненості соціальної інфраструктури призводять до невпевненості молоді в завтрашньому дні.

У попередні роки було проведено дослідження серед студентів на предмет вивчення їх мотиваційних очікувань щодо майбутньої зайнятості. Так, студенти, які займаються за бюджетні кошти, не відчувають себе більш захищеними у майбутньому працевлаштуванні. Переважна більшість студентів (78%) занепокоєна з приводу майбутнього працевлаштування, 2% про це ще не замислювались, а 20% студентів не переймаються своїм працевлаштуванням, проте 8% із них не впевнені, що отримають бажану роботу [3, с. 26 – 32].

Молодь більше піддається і зовнішнім, і внутрішнім впливам щодо ситуації із забезпеченням її зайнятості. Спостерігається така ситуація, що в умовах нестабільності молоді кадри можуть бути скороченими з підприємств через брак відповідного досвіду (до 10-20%), працівники фінансових установ – через зменшення обсягу операцій та зниження рівня доходу (до 9-12%), менеджери середньої ланки – через оптимізацію організаційних структур суб'єктів господарювання, що пов'язано із уповільненням темпів ділової активності (до 8-10%), працівники держапарату – через проголошення Президентом України скорочення чисельності держапарату, в тому числі по Секретаріату на 20% тощо [1, с. 51].